

1993 yılıydı. Nevruz programını çekmek üzere, 2 kameramanla beraber Bakü'de görevliydim.

Bakü, Şamahı, Şeki, Gence güzergâhında çetin şartlarda çalışıp 15 gün önce dönmüştük. Karabağ Harbi'nin en şiddetli devresindeydik. Gaz, petrol, ilâç ve temel ihtiyaç maddeleri sıkıntısı büyüktü. Kış kıyâmetti ve enerji deposu Âzerbaycan donuyordu. Elçibey, Cumhurbaşkanlığı'nın 2. yılında zor durumdaydı. Bu büyük Türk'ün çilesine en büyük halka eklenmişti: Âzerbaycanımız yanıyordu.

İçimin kaldırmadığı manzaralarla karşılaşmıştım.

Nevruz'a gitmeyi istemedim. Sebebi, bu çetinlikler değildi. Cepheye gitmeye de, savaşmaya da hazır bir ruh halindeydim. Fakat, bilemediğim bir isteksizlikle kuşatılmıştım. Bunu çevreme söyledim de. Ne çâre, o görevden geri duruş mümkün değildi ve gittim.

Nevruz kutlamaları, savaş şartlarına rağmen iptal edilmemişti. 21 Mart'ta, Bakü'nün meşhur küleği (rüzgâr) yana yana esiyordu. Nizâmî Müzesi önünden, kale dışına kadar genişleyen gösteriler vardı. Rüzgâr, ara vermiyor ve hız kesmiyordu. Oradan oraya koşa koşa, ine çıka, bir şey kaçırmamaya dikkat ederek akşama kadar çalıştık. Ve gece yarısı beni bir titreme esir

aldı. Ateşin, 40 derecenin üstünde seyrettiğini sabah doktor gelince anlayacaktık.

Sâmiha Ayverdi Hanımefendi'nin 22 Mart'ta göçtüğü haberini, işte bu haldeyken aldım. Sevgili Halil Açıkgöz, Azerbaycan Radyo Televizyon Genel Müdürü, dostumuz Memmed İsmail'in özel kaleminden bana ulaşmıştı. O şartlarda dökülüverdim. *

Evet, Sâmiha Ayverdi göçmüştü. Ölüm denen mukadder sonun bütün gerçekliğiyle, bütün ağırlığıyla kalakalmıştık. Öksüzlük, hatta kimsesizlik duygusu kapımızdaydı. Galiba, ilk hissimiz buydu. Semîha Cemal'in gidişi için Hocasının söylediği "İçinizde en zor bana oldu!" meâlindeki cümleyi hatırladım. En çok kime zor olduğunu kestirecek halde miydik? Üstelik, ben.. Bakü'de...

Haberler, bilenler, tanıyanlar, sevenler, "Memleket ve insanlık büyük bir değerini kaybetti" diyorlardı. Onunla ilgili olunca, bu ne kadar sıradan bir cümleydi. Gidenin değeri karşısında, edilecek her cümlenin yavan kalacağı bir çaresizlik halindeydik. Kimseden takdir beklemeden yaşanan bir ömür vardı. Ömürlere sığmayacak bir ömrün nesillere yetecek meyveleri hayatımızda dipdiriyken ve dipdiri kalacakken, kalemin gücü neye yetecekti? Onu övmek ve takdir etmek zaten mümkün değildi. Had ve güç meselesiydi. Ayrıca, övülmekten en büyük günahı işlemiş gibi kaçtığı sayısız örnekle bilinirken...

(Yağmur TUNALI, "Gittiler", "Anneler Annesi")